

ubožni sklad. Na dnevni red mora staviti, ako ne kot edino, pa vendar kot prvo točko volitev v okrajni zastop. Predno ta točka ni rešena, se ne sme o ničemer drugem razpravljati, tudi ni dopustna pred volitvijo nikaka debata ali razprava o katerikoli predmetu. Župan ali po njem določen občinski odbornik porazdeli vsakemu občinskemu odborniku in tudi županu po eno uradno glasovnico. Volilec zapiše na glasovnico ime nosilca one kandidatne liste, katero hoče voliti. Nato pokliče župan vsakega volilca in ga pozove, da mu odda svojo glasovnico. Ime glasovalcev se vpiše v poseben zapisnik, glasovnice pa se zbirajo v posebni posodi. Ko so župan in vsi navzoči odborniki oddali svoj glas, se ugotovi iz zapisnika število oddanih glasov in se preštejejo glasovnice.

Oboje se ugotovi v zapisniku. Nato se odprejo posamezne glasovnice in se zabeleži v zapisniku, koliko glasov je dobila posamezna kandidatna lista. Zapisnik, kandidatne liste ter oddane glasovnice se zapečatijo ter se odpošljejo še na dan volitev ali priporočeno po pošti ali po odposlanec okrajnemu cestnemu odboru.

Ko so došli vsi volilni spisi, najpozneje 7 dni potem, ko so bile volitve končane, se sestane volilna komisija pri okrajnem cestnem odboru ter razdeli mandate po členu 44. zakona o oblastni in sreski samoupravi, ki se tako glasi: »Skupno število glasov se razdeli s številom članov oblastne skupščine, ki spada na to volilno edinico (v tem slučaju s številom članov okrajnega zastopa). Dobljeno število se vzame za količnik. Kandidatne liste, ki niso dobile niti

toliko glasov, da ne znaša njih število dveh tretjin volilnega količnika, se ne vpoštevajo pri razdelitvi članov oblastne skupščine. Z ostalimi listami, ali pa, če nima nobena lista celega količnika, z vsemi listami, se izvrši izračun tako-le: Skupno število glasov, ki ga je dobila vsaka lista, se razdeli z 1, potem z 2 itd. in naposled s številko, ki ustreza številu članov oblastne skupščine, kolikor jih je voliti v dotični volilni edinici. Od delitvenih izidov z vseh list, dobljenih s takim deljenjem, se izloči skupaj toliko največjih, kolikor je v dotični volilni edinici voliti članov oblastne skupščine. Vsaki listi pripade toliko članskih mest, kolikor je na ta način izločenih njenih največjih delitvenih izidov.«

*

»V Zagrebu sem bil«, tako je pričel razgovor naš znanec gospodar med prijatelji, ki so se sestali v predmestni gostilni, predno so se odpeljali domov.

»No, kaj pa si vse videl?«

»Veste, moške! Zagreb ni več to, kar je bil svoj čas! V Zagrebu so bili preje zelo gostoljubni in prijazni ljudje, lahko si vse prodal, vse kupil, in nihče te ni žalil, si govoril jezik, kateriga si hotel. In če je prišel kak znamenitejši tujec, so ga sprejeli kar najbolj slovesno. Zdaj pa se obnašajo nekateri kričači po Zagrebu, da zastonj trdijo listi o tem mestu, da je še evropsko, ker po obnašanju teh najetih kričačev je Zagreb padel v vrsto najbolj zdivjanih mest.«

»Pa menda vendar nisi bil tepen«, so ga začeli tovariši dražiti.

»Tepen ravno nisem bil, a dosti mi manjkalo. Samo »Slovenca« sem zahteval, pa so že planili po meni! Na trgu sem slovensko govoril, a so me gledali po strani, samo na moj denar so še verovali, pa so ga radi jemali. Hujše kot meni se je godilo drugim! Ta dan se je pripeljal vlak ruskih kozakov, ki so hoteli v Zagrebu nastopiti. Imeli so seboj svojo rusko zastavo. Zagrebški kričači so jih napadli, misleč menda, da so srbska vojska, pa so jim raztrgali njihovo zastavo. Seve je šel o tem škandalu glas po vsej Evropi. In Zagreb stoji tu kot mesto, kjer najeti ljudje napadajo slovanske goste. — Podobno se je skoro iste dni zgodilo nekemu znamenitemu svetovnemu igralcu Petroviču. V Zagreb so ga povabili, ko je prišel, so ga izžvižgali in je moral kar oditi. Trezni Zagrebčani se že sramujejo, da ima v Zagrebu danes poulična druhal, najeta od radičevcev in pribičevčevcev, pravico, delati tako sramoto glavnemu mestu Hrvaške.«

»Pa zakaj taka zdivjanost«, je povprašal župan, »nekaj jih mora zelo jeziti!«

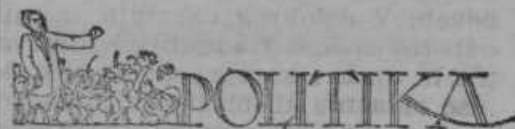
»Imaš prav, nekaj jih zelo jezi! Jezi jih, da se jim ne posreči vreči sedanje vlade na ta način, da bi jo Pribičević dobil v svoje roke! Samo to jih jezi, da so surovi in vsak, še tako olikan pozdrav zavrnejo in zasmehujejo. Zda je bil vseslovanski zlet Sokolov v Splitu. Bilo je polno gostov iz drugih držav. Pribičević Sokoli in radičevci niso bili zraven. Dr. Korošec je goste iz drugih držav in odlične može domače države v imenu vlade pozdravil, ker se to tako spodobi. Pa so začeli suroveži po svojih zagrebških listih čečkatati, da dr. Korošec — pozdravlja! Če ne bi, bi seveda pisali, da dr. Korošec ne pozna olike, ne ve, kaj je kot predsednik vlade dolžan storiti in tako naprej. Bo menda res najbolje tako napraviti, kakor da ti ljudje ne žive na svetu, nič se zmeniti za nje, naj kričijo in vpijejo in delajo, kar hočejo!«

»Zdaj bodo začeli z bojkotom, pravijo. Kaj pa je to za ena pošast?«, je vprašal šalivec, ki ni poznal te čudne tujke. »To najbrže pomeni, da bo o j toliko časa, dokler ne bodo radičevci in pribičevčevci čisto v kotu, to je menda bojkot!«

»No, bojkot je nekaj drugega. To je res tuja beseda in pomeni ravnanje, da ne maraš ničesar od tistega, ki ga bojkotiraš. Recimo bojkot proti kakemu trgovcu. Nihče ne gre tja kupiti, nihče se ne zmeni zanj, mu ne odgovarja na vprašanja niti na pozdrave. To je bojkot. In to hočejo sedaj radičevci izvesti. Proti Srbom in Hrvatom tega sploh ne bodo mogli, ker bi pri tem bila Hrvaška najbolj udarjena. Pač pa skušajo to povzročiti po Hrvaškem. Prvi bojkot so proglasili — cerkvam! To se vidi, kaj da hočejo. Namesto Boga in Matere božje ter svetnikov bi naj menda Radičevo podobo postavili na oltar, namesto evangelija pa mogoče kako »čistoverno Domovino« brali! Ta način političnega boja kaže, da se njihove vrste krhajo! Čemu sicer to nasilje! Tudi v vojski je bilo tako! Če so šli vojaki sami naprej, ni bilo treba oficirjem stati zadaj s samokresi, da ni upal nihče nazaj! In tako je pri radičevcih. Ta bojkot kaže, da se bo-

jijo za svoje, ki jim uhajajo posebno v Hrvaško ljudsko stranko, zato je treba te »ubežnike« prestrašiti.«

»Kaj pa, če bi tudi mi pričeli z bojkotom«, je dejal župan. »Nasprotno časopisje bojkotirajmo! Ne naročajmo ga! Ne berimo ga! Odsvetujmo ga vsakemu! Ne hodimo v prostore, kjer visi! Ta bojkot je upravičen, da ga začnemo na celi črti vršiti. Za zimo naj bo ta boj dokončan! In na izpraznjena mesta vpostavimo »Slov. Gospodarja!«

V NAŠI DRŽAVI.

Vlada zahteva — delo! Vlada je pozvala vse skupščinske odbore, da ta teden zborujejo. Teh sej se seveda radičevci in pribičevčevci ne udeležujejo. Odseki pripravljajo nove zakone in odredbe.

Radičevci grozijo in se — bojijo! Radičevci in demokrati so se spozabili tako daleč, da so proglasili bojkot vsega, kar ni hrvaško. Seveda so treznejši takoj uvideli, da se zna zgotiti tudi to, da se od druge strani — proglasi bojkot vsega, kar je hrvaško. Radičevci so s tem Hrvaški napravili zelo slabo uslugo. Ker pa je proglašanje in izvajanje takega bojkota kaznjivo, je vlada podvzela vse potrebne odredbe v tej smeri, da se bodo radičevci s tem proglasom samo osmešili pred svetom in doma. Zdaj se seveda bojijo teh odredb in vpijejo, da se pripravi nasilje.

Nepotrebno govoričenje. Nekateri hrvaški in srbski politični listi še vedno prinašajo dolge razprave o tem, ali se je hotelo Hrvaško odrezati od države ali ne. Ker te stvari sploh nihče ni resno mislil in je to govoričenje le posledica gostobesednosti in istočasno nedelavnosti teh politikov, danes nihče več teh razprav ne vzame kot upoštevanja vredne. Pri tem vsem je prišlo na dan eno, kar je pa zelo zanimivo. Pribičević sam je priznal, da je v oni usodni noči imel dr. Korošec edino pravilno stališče. Če

celo tak nasprotnik dr. Korošca, kot je Pribeževič, to prizna, potem vemo, kako pravilno dela in vlada g. dr. A. Korošec.

Poročilo iz Nemčije. Naša država je prejela zelo ugodno posojilo iz — Nemčije in sicer v vrednosti do 100 milijonov mark, to je skoro poldrugo milijardo dinarjev. Posojilo je ugodno, obresti znašajo 7%. Izplačalo se bo v dobavah, ki jih država potrebuje za razna javna dela.

Usoda radikalne stranke se odločuje te dni, ko je med Vukičevičem in glavnim odborom radikalne stranke prišlo do javnega obračunavanja. Preteklo soboto se je vršila seja v klubu radikalnem, kakor tudi v glavnem odboru. Od obeh strani se je povdarjalo, da naj se preide preko osebnih vprašanj na delo, da se narodna radikalna stranka ohrani enotna. — Usoda vlade ni odvisna od usode radikalne stranke, oziroma od izidov tega notranjega trenja, ker so vse skupine podale izjavo, da podpirajo vlado dr. Korošca.

Kaj bi bilo najbolj potrebno naši državi? Naši državci je danes najbolj potrebno, da se izpremeni ustava in kar zadeva narodne skupščine v tem smislu, da se politična vprašanja ločijo od gospodarskih. Treba je torej pred vsem, da se izpremeni sedanji zakonodajni sistem in da se vpelje poleg politične zbornice še gospodarska zbornica, kakor je to na Angleškem, ali kakor smo svoj čas imeli na Dunaju parlament in gosposko zbornico, samo da bi sedaj druga zbornica bila zbornica strokovnjakov in resnih delavcev. Potem bi politični boji ne ovirali gospodarskega napredka države v tolikem kot se to danes godi.

*

V DRUGIH DRŽAVAH.

Fašizem na vrhuncu. Mussolinijevo nasilje nad vsako svobodo v Italiji je ugasnilo zadnje sledi ljudskega svobodnega odločanja ter uvedlo kot edino zakonodajno moč — fašistično komando. Tam ne bodo več volili poslancev v skupščino, ampak jih bo fašistični veliki svet — imenoval. Tam ne bo več kralj o čem odločal, podpisoval bo še, zaradi lepšega, odločal pa bo fašistični veliki svet o vsakem zakonu, ki izide, o vsaki odredbi vlade in posameznih ministrov. Tajnik fašistične stranke se udeležuje sej ministrskega sveta itd. itd. Torej ne le Slovenci in Nemci, ampak tudi Italijani, ki niso fašisti, ne uživajo v Italiji več nobene svobode, zaslonbe in pravice. Posebno proti Slovincem se kaže fašizem kot skrajno sovražna. Ustavljene so vsi slovenski politični listi, organizacije razpuščene, voditelji v nevarnosti, da jih zapro. Zakaj raste to nasilje do norosti? Raste zato, ker se je rodil — strah, da pade nasilnik Mussolini. Zato je bilo treba še tega, da je danes fašizem nad kraljem in vlado in nad — lastnim narodom nasilnik!

Anglija za Balkan. Angleška vlada si zadnji čas zelo prizadeva, da spravi

vi balkanske države v neko medsebojno prijateljsko zvezo. Znano je, kako je Bolgarsko opozorila, naj pazi na red ob meji z Jugoslavijo. In bolgarska vlada je sedaj odstavila vse uradništvo ob jugoslovanski meji ter nastavila drugo, poštenejšo. Se da zahteva podobno tudi od Grške in Rumunije, da čimprej pristopita k sklenitvi balkanske zveze. Seveda Angleška tega ne dela le iz idealnega stališča, da bi bil mir na Balkanu, a pač pa radi tega, ker ima pripravljen denar za posojilo balkanskim državam, pa ga hoče varno naložiti.

Grška in Italija sta sklenili prijateljsko pogodbo, ki je podobna oni, ki je med našo in italijansko državo. Venizelos je zelo prebrisan diplomat in bo ob tej priliki gotovo kaj izbil za Grško.

Tudi na Češkem poslanci razbijajo Pohujšanje radičevcev in pribeževičev se hitro širi. Njihovo surovost pri skupščinskih sejah so začeli posnemati komunisti in socialisti v Pragi. Pri seji dne 22. t. m. so ti poslanci napravili v skupščini strašen kraval, vpitje, kričanje in razbijanje je bilo tako glasno, da so ljudje na ulici postajali in se spraševali, ali je ta palača parlament ali norišnica. Konečno so razbili predsednikovo mizo in polomili vse stole, raztrgali knjige, razmetali tintnike itd. Seja trajala celo noč, kar jih je utrudilo, da so bili proti jutru mirnejši. Sklepalo se je o socialnem zavarovanju, ki so si ga komunisti preveč boljševisko zamišljali, pa ga trezni ljudje niso mogli sprejeti.

Kaj hočejo Avstrijci? Politična napetost v Avstriji raste vedno bolj. Vzrok je proslava 7. oktobra, to je: proslava revolucije. Vse politične stranke hočejo ta dan v Dunajskem Novem mestu zborovati. Ker se najbolj pripravljata Heimwehr in Schutzbund, ki imata oborožene člane, je pričakovati dejanskih spopadov. Nobena od organizacij pa ne pusti, da bi šla v kak drug kraj. Pričakuje se, da bo ta dan došlo do 200 tisoč ljudi v Dunajsko Novo mesto, kjer se bodo gotovo spopadli. Kaj hočejo s tem spopadom doseči, se ne more trditi, ker to ni navadna manifestacija.

Po podpisu pogodbe za mir — oboroževanje! S kako slovesnostjo so podpisovale velike države Kellogovo pogodbo za mir. Zdaj pa prihaja na dan, kako so se pa v posebnih pogodbah dogovorile zaradi oboroževanja. Amerika se je tudi izjavila proti razorožitvi. Francija in Anglija imata v tej zadevi dogovor, druge države se ne drže nobenih mej. Garancijo miru vidimo zato vse drugod kot diplomati. Vidimo jo le v narodih samih, ki jih mora prekvasiti duh medsebojnega bratstva!

Za slovensko slovo zoper razdiralno politiko slovenskih radičevskih sužnjevi!

ZA NEDELJO Velika milost.

Eno največjih dobrot je izkazal Kristus človeškim dušam, ko jim je z nadzemeljsko oblastjo in gotovostjo govoril: »Pojdi v miru, odpuščen so ti tvoji grehi.« Kako teži dušo človekovo zavest greha, ko si mora reči: »Kršil sem velik in svet red, veliko krivdo nosim na sebi, moral bom dati odgovor o tem svojem koraku pri Onem, ki čuva nad tem svetim redom, moral bom nositi posledice za ta svoj korak.« Kak balzam je pač bil za obtožene, nesrečne duše, ko jim je Kristus govoril: »Odpuščen so ti tvoji grehi. Nimaš več te krivde, izbrisane so posledice za tvoj korak.«

Odkar je govoril Kristus te milosti polne besede, uživa to neizrečeno dobroto ves svet. Ko je vstal Gospod kot zmagovalec nad grehom iz groba, je dal apostolom in njihovim naslednikom sv. Duha, da lahko govorijo z močjo sv. Duha tudi oni z nebeško oblastjo: »Odvežem te tvojih grehov.« Z nebeško oblastjo, saj je rekel: »Katerim grehe odpustite, so jim odpuščen, katerim jih zadržite, so jim zadržani.« Tako je postavil zakrament sv. pokore, tisti zakrament, ki naj bi pral iz naših duš temne madeže, ki naj bi napravljali mir med nami in Bogom, ki naj bi nas rešil tiste grozne posledice, ki bi jo morali nositi za naše grehe vso večnost.

A čudno, kako je ta Kristusova milost nekaterim tako težka, kolikokrat lahko slišite zabavljanje nad to usta novo, kolikokrat blatenje in sramotenje sv. spovedi. Lahko slišite govoriti: »Kaj bom hodil k spovedi, spoved so si duhovniki izmislili.« Najbolj pametni med temi celo vedo, kdaj se je to zgodilo, vedo, da je to napravil leta 1215 na 4. lateranskem cerkvenem zboru papež Inocenc III. Res je dal ta cerkveni zbor 4. cerkveno zapoved, ki jo poznate iz katekizma: »Spovej se svojih grehov vsaj enkrat na leto in ob veliki noči sprejmi sv. R. Telo.« S to cerkveno zapovedjo pa cerkveni zbor ni vpeljal sv. spovedi. Ali bi bilo to mogoče? Kaj mislite, da bi si bili dali zapovedati čisto na novo ljudje tako reč, kakor je spoved. Ali bi se ne bili dvignili verniki povsod in ugovarjali proti temu? A zgodovina o kakih ugovorih čisto nič ne pripoveduje. Je pa tudi čisto umljivo, da takih ugovorov ni bilo. Cerkev je takrat samo odločila, da se mora vsak, ki še hoče veljati za živega uda Cerkve, spovedati vsaj enkrat na leto. Spoved pa je obstojala že vsa krščanska stoletja poprej. Mi lahko gremo od leta 1215 nazaj skozi vsa krščanska stoletja, v vseh imamo zgodovinske dokaze, da je spoved takrat že bila in sicer še veliko strožja ko sedaj, da so se morali nekaterih grehov celo javno izpovedovati, in so morali delati za nje očitno pokoro po več let ali celo življenje. Naj